

predavanjima na otvorenom polju, u kakuji hladovini. Naš narod rado sluša, kratke narodnim pripovijedanjem začinjene razgovore. Ta u svakom je mjestu običaj, da se nedjeljom narod sakuplja u hrpsama na nekim mjestima; kad ih se upozori, da će se tada i tada, tu nešto novoga kazati, povući da već suma značitelja tamo i onih, koji rado kod kuće ostaju.

Obazremo li se na ono proizvode od kojih ima Družba lijepu dobit n. pr. skrabe, biljege, sapun itd. vidjet ćemo, da se u mnogim i mnogim ni ne zna, a kako li upotrebljava. To ne stoji toliko do naroda, koliko do trgovaca, jer narod kupuje ono, što ima trgovac u njihovom mjestu.

Nase trgovske ladjе, nose većinom tudje nazive, a narodne zastave golovo, da i ne poznaju.

Svemu tome dalo bi se pomoći jedino drustvom, čiji su članovi, ovđe odbornici, nagovaranjem, dokle agitacijom dosli do najpovoljnijih sredstava — do postignuća cijela.

To društvo ne bi trebalo tražiti odborenja vlasti: Dosta bi bilo, da ih se najmanje desetak složi i zavjere, da će raditi samo za narodnu stvar i da će primiti svakoga u svoje kolo, koji će ih podržati, bilo riječju, bilo djelom. Svaki, koji ne bi mogao izvršiti svojih dužnosti morao bi se sam pobrinuti za svoga nasljednika. Ne bi smjeli zainteresirati samo mušku licu, nego i žensku, a u prigodama i djecu, samo trebalo bi ih znati voditi.

Članovi bi svoje uloge međusobno podjelili. Duša svega morao bi biti mlad, agilan čovjek, koji bi pratio savremene dogadjaje, te svakoj toliko sazivao odbor na redovite sjednice, gdje bi se odlučivalo za pripreme i nužno korake kod raznih svećanosti.

Da vidimo sadu, imamo li mi osoba u našim mjestima, koje bi to društvene sastavljale? Odmah odgovaram, da imamo. Ne treba tu mnogo inteligentnih osoba, dosta je i samo jedna. Ova imam drevati prvi poticaj, to će biti Žila kucavica. Imamo dosta lijepi broj učitelja, svećenika, a i djaka, a da i ne spominjem drugih, kojih ćemo po našim stranama naći. Ovi će u taj odbor potražiti one osobe, koje će biti voljne, a i kadre selom oblijetati i poticati ga na svećanstvo. Domaći mladići i djevojke, mogli bi najuspješnije to izvesti. Baš s poslijednjima dalo bi se najviše uraditi.

U prigodama treba upravo vanjskim načinom pokazati izljeve naših čuštava; poznato je naime sa psiholoških razloga, da na nultarnost duše djeluju i vanjski izrajalici, pa kad bude naš čovjek vidio česče svoje mjesto narešeno, i njemu će se pričiniti u duši nekakva radoš, osjećat će se zadovoljan i přidružiti čo se općemu veselju; time pak, mi ćemo našu svrhu postignuti.

Tako ćemo očutiti u našim srećima jedno veselje i istu tugu sa cijelokupnim narodom našim, raskidanim po raznim krajevima naše domovine. Kome od nas nije srce zaigralo od veselja, kad je viđio na okupu svu našu braću, koja se bila listom digla, da se natrag nekoliko vremena, oslobođeno Kuenovog režima; pa kad se ono Šibenčani prijavili bili kao dobrovoljci, da pomognu u potrebi svojoj braći! Mi ne ćemo narod naš učiniti tako čuvenim u zadnjim časovima, ako ga već sada na to ne pripravimo.

Okupimo se dokle i započinimo sa osvještenjem širokih masa! Zbacimo onu mlojavost i nepouzdanje u samog sebe! Sto učinimo mi danas, to će biti našim ljudnicima lako: krtiti još neobradjeni ledini. Ne čekajmo zadnje časove; ne gledajmo jedan na drugoga, nego se zdržimo i odbacimo osobne zadjevice, pa uzimimo za gesto: veću strpljivost i više rada, a sve za opću narodnu stvar.

Vrijeme leti, a domaća nam se pruža

zgoda, pa da vidimo, hoće li ovo nekoliko riječi donijeti kakva ploda.

Narodni učitelj.

Pogled po Primorju.

Puljsko-rovinjski kotar:

Glavna skupština Družbe u Cresu, Prošlu nedjelju b. t. m. obdržavana je u Cresu glavna godišnja skupština Družbe sv. Ćirila i Metoda uz mnogobrojno učestvovanje naroda. Samo izletom po moru priveli su 4 parobroda do 1500 osoba. O veličnom dočeku i odusvojenju govorimo na drugom mjestu. Talijanska i njihovih podrepnica nijednog ni blizu, te je slavlje ispalo bez ikakvih upadica. Mladi Lazzini — calato dal ducato di Modena iz gladnje zemlje — baduva se trudio da omete slavlje, te ko poparen stisnuo se tag dana nekako, da ga nije mogla ni Diogenesova lampa pronaći. Arlekini iz M. Lošinja užaludno su siljali talijanskim Cresu svoje utjeha poprdiljake, te kernejel dotor Cleva mogao je svoje „kulturne“ ekspektacije poslati svojim bržim krajeljima u Barban, premda dobro pristaju i lošinjskim poprdilima. Krnjel i poprdili te kultura i civilizacija izključuju se. To isto vredi i za Nerezinske žabare, koji su takodjer dgnuli nogu za svojom dostojnjom braćom, šaljući s nekakvog rugla — komlekcija — poprdilske utjehovljenice Mazzlin — pardon Lazziniju, i velemojnoj nisluci, te raznim Margutima, i Rokčima. I time rekoso sve.

U dođućim brojevima donlet ćemo obitno tok skupštine.

Puljski Hrvati u Cresu. U nedjelju 5. t. m. poslo je održavalo parobrodom „Vila“ do 850 naših u Cres na glavnu skupštinsku Družbu. Mladi Mazziniani — ili bolje ruglo ideja velikog Mazzinia — odpratise nas sa prirođenim njim raznim „kulturnim“ gestima, ali bez vike. Nezavidjamo toj „balda gioventù“ od Jornaleta, par s parom se uvick svagđe nadje, te smo načuni ne samo mi nego i drugi civilizovani ljudi na izljeve brutture renegata i talijančića.

U Cres smo dosli oko 1 s. po p. dočekani neopisivim odusevљenjem. Vratimo se u Pulu oko 1 s. po noći ushićeni sa liepog dočeka i ugodnog boravka u hrvatskom Cresu. Izlet je prošao sasvim lijepo i mirno bez ikakve upadice.

Pitanje u Lukobrana u Ližnjantu. Već je dugi niz godina, što su kompetentne oblasti shvatile veliku i neodgodivu potrebu da se u ližnjanskom pristanistu sagradi jedan lukobran, a to jer je ovde dosta veliki broj ribara koji, prama svojim silama uložile veliki kapital u brodove, i ribarski alat, jer se u tom pristanistu ukrcava drvo iz okolišnih šuma, iskrčava često japo pjesak i opake, i jer tu često užalud traže zaklona jedrenjače. Svi ovi razlozi prisiliše vladu, te je u obilatom programu za luke radnje od nje sastavljen g. 1908. uvrstila i naš lukobran. Nu obaziruće se na sam program, vjerojatno je da ćemo dočekati i zadnji rok cijelog programa deset godina, a možda budemo prisiljeni onome deset nadodati još jednu nitičku. Međutim nema oluja da ne razbijanje po koju legu, jer i najjači konopi pucaju kad sile vjetra i mora hara ovom izloženom obalom, što je dokaz i česte molbe za pripremou kojima se na Pom. Vladu utječe ostičeni ribari. Unosno ribarstvo ovoga kraja, radi pomanjkanja pristanista mora, nazadovati, jer su ribari razočarani uz ovakove prilike te nemna godine, a da po kojih od njih ne nastoji prodati mikar u bezcijenje i brodove i mreže, samo da spasiti što se spasiti dade. Po tamnoj noći kod bijani oluja moraju ustajati, prevaliti dobar komad puta da čuvaju i što bolje osiguraju brodove, jer i načo izgublje svoje krvave trude. Pom. Vladu dala je i ove

godine „Rib. Zidruži“ pripomoć od K 800, ali na vječno moljakanje da će zauzme za gradnju lukobrana odgovorila je, dat čemo Vam od ribarskog fonda K 4000 za Vaš lukobran, a da se pospješi gradnja, te je u prvom redu posao vaših zastupnika u Beču. Odlanjajuće se na taj odgovor Pom. Vladu u Trstu, utječemo se s pouzdanjem našem zastupniku Dr. M. Leginji da se prvo zgodom zauzme za tu našu neodgodivu potrebu, ne samo radi navedenih uroka, nego i zato jer, kako se vidi, ljudi koji su sada kod Pom. Vladu u Trstu, skloni su nam pristeći u pomoći obilatom potporom, koja ne bi bila više sjeđurna kad bi se prilike promjenile, i nadalje otezalo.

Iz Kanfanara. (O izboru ob. tajnika) (Konač.)

Nakon dugog zahtijevanja i moljakanja, da se jednom riješi ovo dugotrajan i do sadno pitanje, postigla je hrv. stranka, da je dne 18. maja t. g. bila ponovno sjednica sazvana, kojoj je prisustvovao na sreću sam kot. kapetan jer Inači još bi Talijani uvek obstruirali i nizali za koju godinu.

Agitacija bila je veoma žestoka na obim stranama. Ali međutim jer su naši agitatori samo postenim rješetima, dokazivanjem i poučavanjem, Talijani agitirali su novcem, prijetnjama, sudom itd. Po 500 kruna nudjelo se za pojedincu glas. A razumije se da Talijani agitirali su samo kod hrv. zastupnika jer su njihovi stalni bili, dočim su naši imali teški posao sa svojima, da se koji ne prodaje. I na veliko iznenadjenje kupili su jednog našeg zastupnika, drugog pašili grožnjami, dočim je jedan (treći) hrvat, zastupnik, ostao a ne poznatog razloga kod kuće, i mjesto ovog izabran bio je jedan zamjenik talijanske stranke. Tako, da su kod glasovanja dosegli sa načelnikovim glasom 15 glasova. Doslo je dukle, da su ova kandidata imala po 15 glasova. Po dvokratnom jednakom glasovanju odlučila je sreća Jedriliću. Premda je bio prisutan kot. kapetan i se izvrišio izbor zakonto, nije načelniku zakonto bio jer je odmah po izborih prijavio rekurs. Na čemu će temeljiti svoj rekurs bilo je veliko pitanje. Ali Talijani jeko su snadjili i znadu se svadešu u neprilici i kad se o njihovoj koži radi, uloviti. Po zakonu imade izvući sreću jedan od najmladljih zastupnika. Svi su se zastupnici složili i izabrali jednog od hrv. stranaka iz privolju samog načelnika. Nu iz srećice izračunali su, da onaj koji je sreću dignuo nije najmlađi, već nekoj drugi. Ovo će dokle valjda biti temelj rekursa.... Ali dominisla se još nesto. Sada idu naoko po obični brati podpisne i krizevoni, koji žele, da bi i nadalje ostao Kosara tajnikom, odnosno kako oni zavajaju siromašan i neuk hrv. puk, da ostane sve „po staru“ (talijanski). Da rabe pri ovom sabiranju različita sredstva, da se groze kmetu ako se ne potpiše ili dada kriz vele im, da neči više (Kanfanarci) Istrijanili bili itd. razumiti će svatko.

Mute glavu siromašnom kmetu, da oni su Istrijani a ne Hrvati, jer Hrvati da su u Hrvatskoj a, da oni niti ne poznaju hrv. jezik zavajajući i straseći, da će pripasti Hrvatskoj ako budu za hrv. tajnik držali itd. Najviše kmetova dobivaju s tim sto krunu zastupstvu hrv. stranke, da oni hoće „našeg čovjeka“ i domaćinu (ronegata) izagnati iz službe a stranca postaviti na njegovo mjesto.

Kod osoba koji ne pojme što je narodnost idu ovim taj. hrvatima više puta za rukom, da ih predobliju. Kako već spreda napomenuto Kosara rad njegovog nemoralnog ponašanja uživa samo mržnju i medju samim ugled. Talijanima, ali glosuju i sa bare za Kosaru jedinim razlogom, da si zadrže i nadalje vlast nad občinom. Sastavim time nadamo se, da su ovo zadnji uzdizaji kanfanarskih Talijana. Ovo njihovo „po etarinsku“ zavajanjem i kup-

ljenjem potpisa i krijevala, nadalje kompet. oblasti uzeti (u obzir) i zakonito rješiti ovo dugočasno i pot. občinu stvarno pitajući, kašto i odluku zastupstva, jer inače zašto narod izabrali zastupnike?

Cuditi će se mnogi, da se već pre 2/3 god. vuče boj za obč. tajnika i ovim zapovativaju djelovanje obč. zastupstva. Ja u ovo vrijeme bile su samo 2 ili 3 sjednice kod kojih je moglo obč. zastupstvo nešto isposlovati na korist občine.

Mnogo se zakasnilo sa obradom god. 1908., a još više sa prorađenom g. 1910. koji još ni danas obč. zastupstvu na odbore nije predložen. Kako, da se upravljaju sa občinom bez proračuna, ovđenje Talijane ni malo ne briže već im je jedino do toga, da oni vladaju sa siromašnim hrv. pukom odmariditi ga i potlačiti ga na gospodarskom kulturnom i moralnom stanovištu. Najgoro zlo pak je da ovđenjem neznačnog broja Talijana potpečaju hrv. izdajice i propalice. Ovaj se hrv. naravski ne biće za tajnikovu osobu, već za nadvladanje narodne stranke. Razumije se, da je jedino u osobi tajnikovoj po osobljenoj narodnosti jer akko izaboru Talijani Kosaru dobiju i občinu, ako pa premeću Hrvati i nastupi Jedrilić-mjesto obč. tajnika neće se više vladati, po slavinskog (talijanskog) ali vladati će se „po našu“ (hrvatsku) i s ovom biti čo broj hrv. občina u Istri za jednu pomnožena. Da Bog i sreća junacka!

Krčki kotar:

Mrakovčić Josip iz Punta na otoku Krku, položio je 25. pr. m. ispit u Beču, diplomiran je živinarskim ličenikom.

Čestitamo!

Iz Punta, (Malo odgovora) U „Putkom prijatelju“ od 10. maja t. g. neki dopisnik iz Punta govorio o produženju učka na našu dragu, izražava bojazan, da nebi taj posao preuzeo društvo, na temelju nekih silnih obsežnih podloga. Time i drugim stavkama, dopisnik je pokazao očitu protivnost društva, kojem je zadaća da unapriđe i podigne Punat na onaj stepen, što ga po radinosti i vrstnosti svojih stanovaštva u pojedini strukama obrta i posuzinu u veliko zaslužuje. Pitanje produženja puntarske Luke, dalo je dopisniku povoda, da se očeše o društvo za poljoprivredu i podigne Punat na onaj stepen, što ga po radinosti i vrstnosti svojih stanovaštva u pojedini strukama obrta i posuzinu u veliko zaslužuje. Pitanje produženja puntarske Luke, dalo je dopisniku povoda, da se očeše o društvo za poljoprivredu i podigne Punat, te privabiljenje stranaca u naše mjesto. A kako je to neobično nuždno, iziskuje to silni i nagi razvijati i napredak Punta. Od kolera god. 1855. ostalo je u Puntu oko 500 stanovnika, a danas je broj narasao na 3000 duša. Radinosnost Puntara poznata je po cijelom otoku i dalje, ali se zato njihov trud naphlaće. God. 1880. došla je flotseri i uništili sve vinograde i dovele putopisno tako rekuć na prosjački stup. Ali Puntari ne malakše; prostravljeni u prirodi s to golemim nesreću, u brzo se smjelo i u daleki svjet, da izbave sebe i svoje iz neophodne nevolje, te nakon nekoliko godina vrata se Puntar svom domu i hlaču, opet marljivo posta, podiže na novo sto je flotsera poharala. Danas pak vidimo Puntara oporavljena, a mjesto sano kroz obnovljeno i veselo za hrvatskim zgradama, palatama i vilama, sa preko 50 trabakula i bracora, preko 100 manjih ladj, dva paromilna za brašno i tjestenine. Radi svega toga ustanovilo se društvo da najkrasniji položi otoku, svoju kracinu dragu sa biserom svojim Kosljunom iskoristiti na uhar putopisnja i ljetopis Punta. Začemo li mi ráđiti i unapredijevati naše mjesto, proučiti da se tada i nadležne vlasti, to čemo li upravo prelistati, da započnu već jednaput produženjem učka i uređenjem Luke. Na utjehu dopisniku možemo javiti, da to novo društvo nisu ustavljano da preuzme poduzetništvo produženja, ali da će društvo poticati i baviti, da se to već skoro dogodi, to mu

o takodjer do znanja. Društvo svoja pravila koja su i potvrđena, odgovarano takodjer na umirenje gospodnika. Na koncu svog dopisa posjekao je pak posteno. Proliv se da gradimo hotel i kupališta za strance. A zar neće to njemu dobro doći? Domaci, hvala Bogu, imaju svi svoje luke domove, dokle se razumije, da će to biti za strance koji će u mjestu ostaviti svoj novac. Podignute Punte stoje u uskoj svrzi sa produbljenjem i uređenjem luke, zato opetujemo, da će naš novo društvo potaći i proglašiti uredjene puntarske drage, a niko veseliji od nas, ako to pitanje uredi koji prije nas.

Voloski kotar:

70-godišnje vrljednog radenika. Dne 18. svibnja slavio je gosp. dekan Rogač u Hrušici 70 godišnjicu. Držao sam da će Vas jamačno što od tamošnje gospode o svrari obavijesti, ali buduci do danas nista u nijednoj novini ne citam užem sam pero, jer čini mi se da bi bio veliki grijeh, kad bi se šutka preslo preko te stvari.

Razumijevam da je valjda 20 godina prošlo od kada je gosp. Monsignor Rogač dekanom u Hrušici. Nije bilo valjda nikakvog narodnog poduzeća gdje nebi ovi sudjelovao tako da n. pr. kod gospodarske zadruge nepristojnosti u odboru, a odkad je pamtiš predsjednikom. Gospodarsko zadruge bez g. dekana si čovjek otišao misliti ne može. Sto se je bilo svinjogojatvo tako razširilo u općini Podgrad i Materija je ponajviše zasluga gospodarske zadruge, odnosno njegova.

Kod osnutka podgradske posuđilnice je igrao jednu od prvih uloga. Kćerka posuđilnice mlekarica je sasmosta njegovog djela. Ja bih rekao da jo to njegova najveća zasluga i najviše ga je truda stojala, a nije prošlo ni bez velikih materijalnih žrtava. Ne može nikdy da pojni koliko briga, koliko muke i žalosti mu je već mlekarica proučiočila, ali svejedno on ju svedjer vodi i neznam što će biti kad je neća više moći da vodi. Koliko stolica tisuću kruna je doslo u one krajeve kroz mlekaru ne mogu točno reći, ali da ih je mnogo došlo uvjereni da se svaki, ko je ona sela, osobito Hrušicu poznavao prije desetak godina. Tu je bilo najveće siromaštvo. Sve je bilo zaduženo preke glave. Narod je zapustao svoju rodnu grudu i bježao s tribukom za kruhom. Ja sam se bojao, kada sam na to mislio, da će nekog lepot dana nastati sveopći krah.

Mogao bi Vam čitave knjige da napišem o njegovom radu, ali skroman prostor u Vašem listu toga ne dopušta.

Zaključujem zeleni da bi Bog očuvao još mnogo godina našeg gospodina dekana zdravja i zadovoljna.

Zivio monsignor Anton Rogač, dekan u Hrušici!

Prijamni ispit na c. kr. učiteljstvu u Kastvu započeli su dne 2. jula 1910. Upisivanje novih učiteljskih pripravnika bit će dne 30. juna i 1. jula 1910.

Spomen knjiga Špinoliceva. Na korist Družbe sv. Č. i M. i „Djackog priopstva“ uplatite općini Kastavskoj gg. Dr. Fabianić Nikolao liječnik na Voloskom K 6; Pribil Dragutin kot. škol. nadzornik na Voloskom K 5.

Pazinski kotar:

Djakačko priopstvo u Pazinu primilo je u mjesecu svibnju slijedeće prirose: Fr. Matejeić, Trst 40 K; Iv. Mahnić, milinar, Dekani 20 K; J. Vrhka, Lanisce mjesto pristupa na djakački koncert 2 K; N. N. za prodane ružice, Pazin, K 140; J. Grasle, Beram mjesto pristupa na djakački koncert 5 K; J. Milić, Srdoči sabrao 8 K; J. Bersenda, Pićan 50 K; A. Legović, Kaselj 10 K; Kastelarsko društvo za štednju i zajmove, Kastelarska na račun utemeljiteljne davaljnica, V. K. Djakački koncert, Pazin 8, 216.04. Tako i tako.

Prva skupština i zabava u Rabcu, kojoj se je prizidala 16. svibnja u korist „Družbe“, ispalila je preko svake nadje.

Rabac je krasno mjesto na moru, nad kojim Lubin drže, kao nad zenicom oku svoga, čuva ga i paži, kako će ga s vremenom oteti Ripendi, te ga pod svoje gospodstvo metnuti. Ali oni je uzladu trud, kako su to naši sanci Rapčani optočili ovom zabavom pokazali. Pokazali su naši Rapčani, kako oni čute da svoje, za svoj narod, te kao uvijek, tako i taj dan složno pohtlišo u naše kolo, da pokazu, da su oni naši ljudi i to truda i prava naša braća. Na dan te naše slave u Rapcu moglo se je vidjeti, kako se od svijeta strana dižu i sabiru ljudi, mladež, žene i djeca — sve hrli dolje k moru —, da se slava sto dočišnje provede. Naši hrabri Ripendjani podišu naoko cestom podno Labina do Rabca pod hrvatskom zastavom kličući i pjevajući. Ne znamo, kako je bilo pri duši labinjanima, slušajući one uslikane „živio“, da su se moralni zidovi gradski troski, a srce im pucati od jada.

Oko 8 sata sabralo se naših ljudi sa svih strana. Tu si vidio gotovo cijeli Rabac, vrijedno ljudi, žene i djeci, koja su veselo, dohrlili, da bar taj dan daju oduska hrvatskom čuvtvu, da pokazu, kako im je miliji svoj jezik, kojega svi razumiju, ali kojim nemaju svoje škole — već ini djeca uče jezikom tudijskim — kojeg malo razumiju.

Dostli su naši hrabri Ripendjani, koje nije smetalo, što im je Rabac s puta blo. Istina, bilo ih je, koji nisu htjeli doći, nu mi im svejedno kršćanski oprštam, premda je trebalo, da se i oni pokazu zahvalni „Družbi“, koja im daje školu. — Tu su naši posjetili vrijedni rodoljubi iz Labina, Sumbrega, Sv. Nedelje, Krsana, Pićana, Pažine, Drenja, Ravni, Sv. Lovreča, Sv. Matrone i drugih okolnih mjesta. Ma brate, bilo ih je od svih strana, a mi im moramo samo najljepše zahvaliti, što su iz tako daleka, moguće i vrlo mučno, ali svejedno veselo nisu u Rabcu posjetili. Oni su učinili veliku žrtvu i pokazali veliku ljubav, koju čute za nas Ripendjane i našu braću Rabčane. Poslije kratkog pozdravlja učiteljice od Ripende progovorio je sakupljenom narodu veleć. g. F. Frankola profesor iz Pažina, te veleć. g. F. Hrdy župnik iz Sv. Lovreča, koji su svojom vatrenom riječju o narodnoj svetlosti, — o školi u narodnom jeziku ljudi iz mrtvila ganuli u oduševili. Hvala im!

Hvala i velemožnom gosp. Zjdariću na, na njegovom radu, ali skroman prostor u Vašem listu toga ne dopušta.

Zaključujem zeleni da bi Bog očuvao još mnogo godina našeg gospodina dekana zdravja i zadovoljna.

Zivio monsignor Anton Rogač, dekan u Hrušici!

Prijamni ispit na c. kr. učiteljstvu u Kastvu započeli su dne 2. jula 1910. Upisivanje novih učiteljskih pripravnika bit će dne 30. juna i 1. jula 1910.

Spomen knjiga Špinoliceva. Na korist Družbe sv. Č. i M. i „Djackog priopstva“ uplatite općini Kastavskoj gg. Dr. Fabianić Nikolao liječnik na Voloskom K 6; Pribil Dragutin kot. škol. nadzornik na Voloskom K 5.

Ako je naši ljudi, hrvatska dječice, pitate: kakav je bio u licu pokojni Potar?

Evo van Njegove slike: Staracko lice s puno, puno dobrote, oči milo i andeosko a kosa bijela, bijela kao snijeg na našim gorama drvenim. Neizmerno je volio djecu kao i Veliki biskup — pa i vi, malena hrvatska dječice, slavite usponenu Njegovu i u dušicama vašim klinjito malim:

— Slava, slava dobromu Petru Flegu!

Viktor Car Emin.

„Mladi Hrvat“. Izisao je 6. brez ovog omiljinskog lista sa slijedećim sadržajem:

1. Viktor Car Emin: Umuru dobiti starci. — 2. Vladimir Nazor: Božje oko. — 3. Rikard Katalinić Jeretov: Ruže. — 4. E.:

Mali hubnjar. — 5. Barbica Rike: Zelenka, — 6. Vladimir Nazor: Mila. — 7. Lujo Đorđić: Zaduđena repatica. — 8. * * * Vesela zgodba majmuna Floka. — 9. Josip Milaković: Proljeće. — 10. * * * Kako je Robert Peary otkrio Sjeverni pol? — 11. Iz moje torbice. — Zagonetke.

Današnjem broju priložen je cienik lječarsko „Sv. Petru“ Franja Šullera u Zagrebu, na što upozorujemo našo čitatelje.

Zanimljiv je u današnjem broju našeg lista iskaz sreću od Samuela Heckechor senr. u Hamburgu. Ova kuća je radi brze i točne isplate dobivenih iznova onđu i u okolici zadobila takav glas, da i na ovom mjestu upozorujemo svakoga na današnji oglas.

Potpisani smatra dužnošću, da arđačno zahvali Veprinčanima za simpatije, izražene osobito prigodom njegovog odlaska iz Veprinca na novo određeno mjesto. Sovinjak, dne 6. lipnja 1910.

Zorko Klun
zupeuprav.

Razne primorske vesti.

Na spomen kanonika Petra Flega, donosi zadnji broj „Mladog Hrvata“ pod naslovom „Umuru dobiti starci“ ovu krasnu posvetu:

Bilo doba... (moja djeca, ovo je povijest — tužna istarska povijest!) bilo je doba, kad hrvatski narod u Istri nije imao nikakvih prava, već je živio bez škola, bez znanja, bez svijesti. U to su vrijeme tudi, opaki ljudi naša čovjeka tukli i mrevarili, a on je kao nesvjijespri, sužan mirno podnosiši sve: i muke i patnje i teskoj uvrijede.

Onda se u siromašnom, pustom istarskom seoci rodilo dijete. A to je dijete bilo milo i bistromno, pa su ga dobro i milostivo duše primile k sebi u školu. A to je dijete kasnije postalo biskupom, a narod je istareti yaplo:

— Bog neki nam poživi našega biskupa Jurja Dobrila!

A bio je biskup Dobrila narodu i otac majka. On nam je digao narod — čast i slava svetoj usponeni Njegovoj!

A kad je ostario, pozvao je k sebi u biskupske dvore, mlada i umna čovjeka, pa će mu:

— Ti čes, Petre, biti mojim u starosti drugom, mojim pouzdaničkom...

I mladi, umni Petar bio je Velikom biskupu do smrti drugom i Njegovim vjernim pouzdanikom. Na smrti mu je pak besmrtni biskup prozborio ovo:

— Dušu predajem milostvorom Bogu, zamjici tijelo, a tebi, Petre, ovo moje staračko sreću.

Izdhahnio biskup. Divna mu je duša potjerjala k Bogu, tijelo je primila zemljica crna u srce dobiti i vjerni drug — Petar.

Zlatno i mekanо sreću. Narodna radost — njegova sreća, narodna tuga — njegova bol. Pravoga veselja nikada — jer je neprestano žalio za velikim biskupom Jurjem.

Kada se pak u biskupskim dvorima nije radilo više u duhu Velikoga biskupa, onda je to predrago srce počelo venuti, venuti...

Svenulo jo divno srce — ospušilo se — umrlo je Petar Flego vjerni drug i pouzdanik Velikog biskupa. Tijelo mu leži do glave neumrolog istarskog Oca a dusu se u nebū s Njegovom grli...

Plača Istra za Petrom Flegom, za narodnim dobrotrvorom, svećenikom uzornim, ugodnikom božjim...

A vi, malena, hrvatska dječice, pitate: kakav je bio u licu pokojni Potar?

Evo van Njegove slike: Staracko lice s puno, puno dobrote, oči milo i andeosko a kosa bijela, bijela kao snijeg na našim gorama drvenim. Neizmerno je volio djecu kao i Veliki biskup — pa i vi, malena hrvatska dječice, slavite usponenu Njegovu i u dušicama vašim klinjito malim:

— Slava, slava dobromu Petru Flegu!

Viktor Car Emin.

„Mladi Hrvat“. Izisao je 6. brez ovog omiljinskog lista sa slijedećim sadržajem:

1. Izvještaj upravnog i nadzornog odbora; 2. Odobrenje računa za god. 1909.; 3. Biranje nadzorstvenog odbora; 4. Inicijativi.

Odbor.

Br. 740.

Natječaj.

Raspisuje se natječaj na mjesto općinskog liječnika za mjestnu općinu Punat sa sjelom u Puntu.

Godišnja plaća je K 8000, te će liječnik dobivati stan u naravi.

Za liječenje bolestnika bira takse, fiksirane u § 10. i 20. organizičkog pravilnika.

Za liječenje bolestnika izvan okružja, od 2. km. od sjedišta pripada liječniku prislužba od 54 fl. po km. (tour-retour) u ime putnog troška na nekolnim putevima, a na kolnim 40 fl. po km.

Zahljeva se: usposobljenje u sveukupnom liječništvu, austrijsko državljanstvo i poznavanje hrvatskog jezika.

Liječnik će držati liječnički ormar, ako mu to dozvoli politička oblast.

Cim općinski liječnik postigne definitivnost imado pravo na mirovinske doznake za sebe, udovicu i sirotčad polag zakona od 12.VIII.-1907, br. 42 l. p. z.

Drugi uvjeti razvidni su u organizičkom pravilniku u ovom uredu.

Molbo u redu opremljeno prima potpisano do 30. lipnja 1910.

Nastup je službe 1. kolovoza 1910.

Glavarstvo općine.

PUNAT, dne 11. svibnja 1910.

Nadzornik: F. Orlić.

Lječnik za očne bolesti

Dr. J. Ožbolt

bivši liječnik i operateur na hečkoj klinici Prof. Fuchsordinira u svom ambulatoriju na Rieol (Plum) Piazza Andressy N. 2, II. kat. od 10—12; 3—4.

Sjetite se družbe Sv. Cirila i Metoda za Istru!

